

Kapitola 5

Holubica a baránok

Víťazný život a účinné získavanie duší nie sú ovocím našej šikovnosti, úsilia, snahy ani nejakej inej produkcie, ale jednoznačne ovocím Svätého Ducha. Nie sme povolání, aby sme ovocie vytvárali, ale aby sme ho jednoducho prinášali. Po celý čas to má byť ovocie Jeho, nie naše. Nič nie je preto dôležitejšie, než aby sme nezarmútili Svätého Ducha a boli ním plnení. Použime prirovnanie Pána Ježiša: ako letorasty by sme mali byť trvalo plní miazgy, Jeho miazgy. O tom, ako sa to môže stať, máme obraz v prvej kapitole Jánovho evanjelia. Pri krste zostúpil na Pána Ježiša Svätý Duch. Ján Krstiteľ videl, ako Ježiš prichádza k nemu a povedal o ňom: „*Hľa, Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta*“.
“. Potom, keď Ho pokrstil, videl nebo otvorené a Božieho Ducha, ako zostupuje na Neho v podobe holubice.

Pokorný Baránok

Aký výstižný obraz: holubica, zostupujúca na Baránka a spočívajúca na ňom. Baránok a holubica sú najkrotkejšími z Božieho stvorenia. Baránok pripomína krotkosť a podriadenosť, holubica pokoj. Prezrádzajú nám niečo o Božej podstate – pokore. Keď sa večnému Bohu zaľúbilo, aby sa zjavil vo svojom Synovi, dal mu meno „Baránok“; keď bolo potrebné, aby Svätý

Duch prišiel na svet, bol zjavený v podobe holubice. Lebo sám Boh je pokorný, je zrejmé, že aj my máme byť pokorní. Keď máme chodiť s Bohom, musíme sa aj my vyznačovať touto vlastnosťou.

Hlavné poučenie z tejto udalosti je, že Svätý Duch ako holubica mohol zostúpiť a ostať na Pánovi Ježišovi iba preto, lebo On bol Baránkom. Keby Pán Ježiš bol mal inú povahu než povahu Baránka (pokora, podriadenosť, sebaobetovanie), holubica by nemohla pri Ňom prebývať. Pretože je sama krotká, bola by odplašená, keby Ježiš nebol tichý a pokorný srdcom. Tento obraz nám napovedá, od čoho závisí príchod Svätého Ducha a Jeho prebývanie v nás. Môže sa tak stať iba pod podmienkou, že sme ochotní prijať povahu Baránka. Nie je možné, aby v nás mohol prebývať, ak je naše „ja“ nezlomené. Prejavy pýchy („ja“) sú opakom krotkosti holubice. Prečítajme si Galatským 5, kde je vymenované deväťoraké ovocie Ducha (láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, nežnosť, dobrotivosť, vernosť, krotkosť, zdržanlivosť), ktorým nás túži naplniť. Porovnajme si to so skutkami tela: cudzoložstvo, smilstvo, nečistota, zmyselnosť, modloslužba, čarodejníctvo, nepriateľstvá, svár, nenávisť, hnevy, zvady, rozbroje, roztržky, závisť, vraždy, opilstvá, hodovania a im podobné veci. Je to taký protiklad, ako krotkosť holubice a zúrivosť vlka!

Povaha Baránka

Je zrejmé, že Svätý Duch v nás prebýva a ostane pri nás len vtedy, ak sme ochotní byť takými, aký bol Pán Ježiš – Boží Baránok – v každej okolnosti, do ktorej nás vedie. Nič nie je také pokorujúce, ako pohľad na Baránka na ceste na Golgotu, na ktorú šiel miesto nás. Pohliadnime na Neho na chvíľku ako na ovečku.

Ovečka je jedným z Božích tvorov najviac odkázaná na pomoc. Nemá nič, čo by jej slúžilo na sebaobranu. Vo všetkom je odkázaná na pomoc pastiera. Pán Ježiš sa pre nás stal takým bezbranným Baránkom. Nedúfal vo vlastnú silu a šikovnosť, ale vo všetkom a po celý čas bol závislý od Otca. „*Syn nemôže robiť nič sám od seba, len to, čo vidí robiť Otca.*“ Ale akí sme my? Často máme vopred premyslené vlastné spôsoby, ako sa dostať z ťažkostí, aby sme si sami pomohli. Koľko ráz sa spoliehame na vlastné sily, ako keby sme niečo mohli konať na Božiu slávu sami zo seba. Potom holubica – Duch Boží sa musí vzdialiť, aspoň čo sa týka požehnania a Jeho prítomnosti. Stane sa to vtedy, keď nie sme ochotní zotrvať v duchu Baránka.

Poddajný Baránok

On bol aj ako Baránok, ktorý sa nechal „strihať“, teda obrať o jedinu ochranu, o svoje práva, svoju povesť. Keď Mu zlorečili, za nás, On nevracal. Keď trpel, nehrozil. Nikdy nepovedal: „So mnou predsa takto nemôžete zaobchádzať; či neviete, že som Boží Syn?“ Ako je to s nami? Koľkokrát sme sa zdráhali nechať sa „ostrihať“ od všetkého, čo nám právom patrilo! Neboli sme ochotní vzdať sa pre Neho toho, čo je naše. Trvali sme na tom, aby sa nám dostalo úcty, aká nám právom patrí. Vzpierali sme sa, zápasili sme. Duch Boží sa vtedy vzdialil, lebo sme neboli ochotní zaujať postavenie strihanej ovce, a tak sme sami seba pripravili o pokoj a zostali sme tvrdí a neláskaví.

Tichý Baránok

Pán bol tiež mlčiacim Baránkom. „Ako ovca, ktorá umĺkne pred svojimi strihačmi“, ani On neotvoril svojich úst. Ľudia Ho osočovali, ale On neodpovedal. Nikdy sa nebránil, neobhajoval, neprehovoril na svoju obranu. Na druhej strane my sme rýchli hovoriť, keď o nás iní vyrieknu neláskavé alebo lživé slová. Bránime sa zvýšeným hlasom, dobre nás počuť pri sebaobrane alebo pri presadzovaní svojich práv. A väčšinou sa to nedeje bez hnevu. Ospravedlňujeme sa, namiesto toho, aby sme úprimne priznali svoju chybu. Pri takýchto situáciách sa Duch Boží zarmúti a vzdiali, spolu s Ním aj Jeho pokoj a požehnanie z našich srdc, lebo sme neboli ochotní prijať úlohu mlčiaceho baránka.

Nepoškvrnený Baránok

On bol tiež Baránkom bez poškvrní. Nielenže nič nevyšlo z Jeho úst, ale ani v Jeho srdci sa nenašlo ľsti, len láska k tým, čo Ho poslali na kríž. Neprechovával k nim ani tichý vzdor, nebolo v ňom výčítiek ani horkosti. Aj potom, keď Ho pribili na kríž, tíško prosil: „Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia“. Ochotne v krotkosti za nás zniesol aj utrpenie. Ako je to s nami!? Často sa dáme strhnúť do hnevu a nenávisti voči tým, ktorí nám ubližujú, hoci sa to nedá porovnať s Jeho utrpením. Každá taká situácia znečistí a poškvrní naše srdcia a Duch Boží sa musí vzdialiť.

Hore vymenované skutky a postoje sú hriechmi, ktoré zarmucujú Svätého Ducha a pripravujú nás o požehnanie. Dôležitou otázkou je: „Ako sa môže Duch Boží vrátiť s Jeho pokojom a mocou do našich životov?“ Odpoveď je jednoduchá: „Cestou zmierenia pre obeť Božieho Baránka“. Pán Ježiš nie je len Baránkom pokorným, ale aj Baránkom poddajným, tichým, nepoškvrneným, no nadovšetko je Baránkom *zástupným*.

Pre Žida bol obetovaný baránok vždy baránkom zástupným. Jeho krotkosť a poddajnosť bola popri hlavnom poslaní iba vedľajšia. Podstatné bolo, že baránok bol zabitý a jeho krvou bol pokropený oltár, aby bol hriech očistený. Keď sa Pán Ježiš stal Baránkom, Jeho pokora bola potrebná na to, aby sa na kríži mohol stať naším Zástupcom, Baránkom nesúcim naše hriechy na svojom tele na kríž. Budme tiež ochotní pokoriť sa, ako sa aj Pán pokoril, a Duch Boží sa k nám vráti.

Ovládaný Svätým Duchom

Holubica v Biblii symbolizuje Svätého Ducha a všeobecne je obrazom pokoja. Naznačuje, že ak nás očistila Ježišova krv a my chodíme v pokore s Baránkom, prejavom prítomnosti a plnosti Ducha v nás bude pokoj. To je skúška nášho neprestajného chodenia s Ním. „*Pokoj Kristov nech rozhoduje vo vašich srdciach*“

(Kolosenským 3:15). Keď radosť a pokoj Ducha v našich srdciach viazne, príčinou je hriech. Keď sme sa v niečom odchýlili od Baránkovej pokory, prosme Boha, aby nám dal poznať príčinu. Zo spoznaného robme neodkladne pokánie a prinesme to ku krížu. Potom sa pokoj od Svätého Ducha obnoví v našich srdciach a nanovo budeme zakúšať Jeho požehnanie. Boh nám ponúka v prevzácnej krvi Pána Ježiša, aby sme sa za každých okolností takto obnovovali.

Dovoľ, aby tvoj život bol ovládaný Svätým Duchom, Božím pokojom. Dovoľíš Bohu, aby bol po celý deň tvojím Radcom? Zistíš, že trvalo usvedčovaný a pokorovaný budeš stále viacej rásť do podoby Božieho Baránka. Spoznáš víťazstvo, ktoré jediné stojí za to, víťazstvo nad sebou samým.

Kapitola 6

Obživenie v rodine

Pred niekoľkými tisícročiami v najkrajšej záhrade, aká kedy bola na Zemi, žili muž a žena. Stvorení na podobu svojho Stvoriteľa žili len preto, aby Ho zjavovali tvorstvu, jeden druhému a neustále Ho oslavovali. Pokorne prijali svoje postavenie podriadenosti, aké sa patrí mať vo vzťahu k Stvoriteľovi – plné dôvery a vydania sa do Jeho vôle. Táto podriadenosť Bohu sa zrkadlila aj v manželstve. Takto panovala v rodine uprostred raja úplná harmónia, súlad, pokoj, láska, jednota – nielen s Bohom, ale aj medzi manželmi.

Potom však jedného dňa bola táto harmónia narušená. Do vzťahu človeka s Bohom sa vkradol had a s ním hriech. Pretože stratili pokoj a spoločenstvo s Bohom, stratili ho aj medzi sebou. Už nežili pre Boha, ale každý pre seba. Pretože stratili spojenie s Bohom, narušilo sa aj ich manželské spoločenstvo. Namiesto pokoja, lásky a jednoty prichádza súperenie a nenávisť – iným slovom HRIECH!

Obživenie sa začína v rodine

Bola to teda rodina (manželstvo), kam sa najskôr vlámal hriech. Je to rodina, kde musí začať obživenie. Obživenie je naliehavo potrebné v cirkvi, v krajine, vo svete; ale obživená cirkev bez obživených rodín by nebola možná. Je to najvzácnejšie, najdôležitejšie miesto, kde treba začať s obživením v prvom rade. Skôr než budeme pokračovať, pripomeňme si, čo rozumieme pod duchovným obživením.

Je to jednoducho nový život v srdciach, v ktorých duchovný život vychladol. Nie je to nový život vo vlastnom snažení alebo z vlastnej horlivosti. Nejedná sa o život telesný, ale o život duchovný – Boží, život s Pánom Ježišom, ktorý nás zmocňuje a nami preteká. Tento život sa prejavuje v spoločenstve a v jednote s tými, s ktorými žijeme. Nič nemá stáť medzi nami a Bohom, ani medzi nami a inými ľuďmi. Rodina – manželstvo je miesto, kde by takýto stav mal vládnuť viac než všade inde. Ale ako sa pri mnohých vyznávajúcich kresťanoch skutočnosť v rodinách od toho odchyľuje! Rýchlo sa prejaví podráždenosť aj v malých veciach, náladovosť, sebeckosť či tichá urazenosť, nevraživosť, a to dokonca aj tam, kde inak v podstatných otázkach vládne jednota. Jednoducho, chýba plná jednota a spoločenstvo, ktoré by malo charakterizovať rodinný kresťanský život. Všetko, čo rozdeľuje ľudí, vstupuje aj medzi Boha a ľudí a ruší naše spoločenstvo s Ním, takže naše srdcia už neprekypujú Božím životom.

Kde je chyba v našich rodinách?

Rodina je spojenie užších alebo vzdialenejších vzťahov jednak medzi manželom a manželkou, rodičmi a deťmi, bratmi a sestrami a jednak medzi všetkými, čo sú z rodinných dôvodov spojení.

Prvá slabina v mnohých rodinách spočíva v tom, že im chýba otvorenosť. Jej členovia nie sú vzájomne úplne otvorení. Obrazne povedané, žijú za zatiahnutými závesmi. V skutočnosti sa nepoznajú, nevedia, akými v podstate sú, a ani sa o to nesnažia. Dokonca ani tí, čo žijú v najintímnejších vzťahoch, nevedia, čo sa odohráva vo vnútri toho druhého. Nevedia navzájom o svojich starostiach, zápasoch, zlyhaniach alebo o veciach, z ktorých nás Pán Ježiš tak často musí očisťovať. Tento nedostatok otvorenosti je dôsledkom hriechu. Dôsledok prvého hriechu bol ten, že Adam a Eva sa pred Bohom skryli. Tí, čo boli predtým vo vzťahu s Bohom i navzájom otvorení, sa teraz pre hriech skryli. Keď sa skrývali pred Bohom, môžeme si byť istí, že sa čoskoro začali skrývať aj jeden pred druhým. V Adamovom srdci boli reakcie a myšlienky, ktoré Eva nikdy nemala právo poznať, a to isté platilo aj z jej strany. Začalo to s nimi a platí to až dodnes. Ak máme niečo, čo tajíme pred Bohom, tajíme to prirodzene aj medzi sebou. Skrývame svoje skutočné „ja“ za maskou. Niekedy sa skrývame tým najpodivnejším spôsobom: predstierame humor. Zamedzíme tým rozvinutie vážneho rozhovoru, ktorý by odhalil, akí sme v skutočnosti. To samozrejme nechceme, a tak pokračujeme vo vtipkovaní. Nie sme vo vzájomných vzťahoch úprimní a s osobou, ktorá nie je úprimná, nikto nemôže mať hlbšie spoločenstvo. Potom sú jednota a pravé spoločenstvo v rodinách a zboroch nemožné. Písmo to nazýva „chodením vo tme“, lebo všetko, čo sa skrýva, je vo tme.

Zlyhanie v láske

Druhou chybou v našich rodinách je zlyhávajúce v skutočnej vzájomnej láske. Láskou nie sú iba emócie, sentimentálny cit, ba ani silná vášeň. Dobré známe slová z 1. Korinským 13 hovoria, čo znamená skutočná láska. Keď sa postavíme do ich svetla, zistíme, ako málo jeden druhého milujeme a že naše správanie má skôr opačnú orientáciu. Opakom lásky je sebeckosť, v prerastenej forme nenávisť!

Ako je to s láskou v našich rodinách, keď ich postavíme do hore uvedeného zrkadla? Často sa správame presne opačne. Žiaľ, práve rodina môže byť miestom hnevu a závesti!

Rodičia môžu žiarliť na deti a veľmi často panuje horká závisť medzi súrodencami. „*Láska sa nespráva neslušne*.“

“ Ako je to so zdvorilosťou a ohľaduplnosťou?

Zdvorilosť je láska v malých veciach, ale práve v malých veciach sa dopúšťame najčastejšie prehreškov. „*Láska sa nenadúva*.“ Pýcha sa prejavuje v rôznych podobách. Myslíme si, že všetko vieme najlepšie, všetko chceme riadiť podľa svojej predstavy. Radi dirigujeme, sekírujeme, a keď sa nenaplní naše očakávanie, sme rýchli k pohrdaniu.

„*Láska nehľadá svojho vlastného*“, teda láska nie je sebecká. Denne často kladieme svoje záujmy nad záujmy iných. Ako ľahko sa dáme vyprovokovať! Ako rýchlo nás podráždí rozhodnutie druhého! Často nás ovládne neláskavá myšlienka, vzdor pre niečo, čo ten druhý urobil alebo neurobil. To všetko nie je v súlade s láskou. Netrpezlivosť, závisť, pýcha, svojvôľa, sebeckosť, podráždenosť a tichý vzdor sú v podstate prejavom nenávisti! A nenávisť je HRIECH.

Jediný spôsob nápravy

Rozhodujúce je, či skutočne chcem mať nový život, obživenie vo svojej rodine. Musím v tejto veci preskúmať svoje srdce. Či chcem pokračovať v doterajšom spôsobe života, alebo či naozaj túžim po novom živote, po živote s Pánom Ježišom. Prvé kroky môžem urobiť len vtedy, ak po tom naozaj budem túžiť. Pokračovaním je, aby som svoj hriech nazval hriechom a aby som s

ním v duchu pokánia prišiel ku krížu a dôveroval Pánovi Ježišovi, že ma od neho celkom očistí. Keď sa v modlitbe skloním (pod krížom), Jeho milosť, láska, trpezlivosť a zhovievavosť začnú prúdiť do môjho srdca. Vzácná krv Kristova ma očistí od každého hriechu a Svätý Duch ma začne premieňať na charakter Pána Ježiša. 1. list Korinským 13. kapitola odzrkadľuje Jeho charakter. To všetko je nám darované, a keď sme Jeho, potom sa v nás musí prejavíť aj Jeho charakter.

Moc očistnej krvi môžeme uplatniť vždy vtedy, keď nás začnú ovládať prvé príznaky hriechu, lebo zdroj krvi je tu vo viere stále pre nás k dispozícii. Toto poznanie nás veľmi rozhodne bude zaväzovať, aby sme vo svojich rodinách kráčali cestou kríža. Aj naďalej sa ocitneme v situáciách, kde sa bude treba vzdať vlastných práv, ako sa aj Pán Ježiš kvôli nám vzdal svojich práv. Budeme si musieť uvedomiť, že to, čo v nás tak ostro reaguje na sebeckosť a pýchu iných, je naše vlastné sebecko a pýcha, ktorých sa musíme vzdať. Nedajme sa odradiť, prijímajme prejavy iných ako Božiu reč ku nám a krotko sa podrobme Božej vôli. To, samozrejme, neznamená, že musíme prijať každý prejav človeka ako Božiu vôľu pre nás. Ani zďaleka nie! Čo sa mňa týka, je možné, že Boh aj mňa bude chcieť použiť ako nástroj – ak zostávam v duchu pokory – k tomu, aby niekoho priviedol k poznaniu Svojej vôle. Ak sme rodičmi, iste neraz budeme musieť pevnou rukou naprávať svoje deti. Avšak nič nemáme robiť zo sebeckých motívov. Nech nás vedie iba láska k Pánovi.

Po celý čas sa musíme podriaďovať, obetovať svoje práva i pohodlie, lebo len tak nás môže láska Pána Ježiša naplniť a cez nás pôsobiť. Tvrdé srdce vzbĺkne: „Je to tvoja chyba!“ Pokorný človek však vyzná: „Je to moja chyba.“ Keď v našich rodinách často zaznejú slová pokorného vyznania, prežijeme, ako sa všetko zmení! Pripomeňme si, že ku krížu musí prísť každý sám za seba. Tam musíš hovoriť len za seba: „Bola to moja chyba.“ Boh bude pracovať aj na твоjich protivníkoch, ale cez tvoje zlomené srdce alebo pokoru viac, než cez čokoľvek iné, čo by si povedal alebo urobil.

Vo svete ľudí často spája hriech. Nás hriech núti k nohám Pána Ježiša, kde je očistený. Je to miesto, kde je nám vrátená jednota. Teda prejavom skutočnej jednoty je: dvaja alebo aj viacerí hriešnici spolu pod krížom Golgoty.

Redakčne skrátené texty vybraných kapitol knihy Roy Hession: *Nové obživenie*, vydavateľstvo MSEJK, Bratislava 2009,

www.msejk.sk

. Uverejnené s láskavým súhlasom vydavateľstva.